

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 351

Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2017

Μνημόσυνο

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου
στίς 26 Μαρτίου 2017

Τήν Κυριακή 26 Μαρτίου 2017 θά τελέσουμε τό τετραετές μνημόσυνο τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Κυροῦ Νικοδήμου στήν Ἱερά Μονή Νέου Στουδίου στόν Αὐλώνα Ἀττικῆς.

Θά συναντηθοῦμε καί θά προσφέρουμε τήν Εὐχαριστία στή μνήμη του, γιά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του.

Θά συναχθοῦμε “εἰς μνήμην του”, γιά τή θύμιση τοῦ μαρτυρικοῦ βίου του καί τῆς γνήσιας ἐμπειρίας του.

Θά βρεθοῦμε γιά νά ἐκζητήσουμε τίς εὐχές καί τίς πρεσβεῖες του.

Γεύτηκα τό γλυκό δάκρυ

«Παντοκράτωρ
Κύριε, οἶδα, πόσα
δύνανται τά δά-
κρυα».

Ανακάλυψα τή
δύναμη τῶν δακρύ-
ων. Γεύτηκα τή γλυ-
κύτητά τους. Από-
κτησα την ἐμπει-
ρία τῆς λυτρωτι-
κῆς δραστηκότη-
τάς τους.

Δέχρηιάστηκε νά
περιμένω τό ἡλιόγερμα τῆς ζωῆς,
γιά νά στάξουν τά μάτια μου.
Στό βρεφικό μου λίκνο φυτεύ-
τηκε τό πρῶτο μου δάκρυ. Δίχως
νά τυπώσω μέσα μου τήν ἀφορ-
μή. Δίχως νά κρατήσω στή μνή-
μη μου τό χρονικό τοῦ στεναγ-
μοῦ μου.

Παιδί τοῦ Ἀδάμ, πού γεννή-
θηκα ἔξω ἀπ' τόν Παράδεισο
τῆς τρυφῆς (Γενέσ. γ' 23) πῆρα
ἀπ' τόν πατέρα μου τόν κλῆρο
τοῦ πόνου καί φορτίστηκα μέ
τό ξέχειλο σταμνί τῶν δακρύ-
ων. Ἔγινα δέκτης τοῦ θλιβεροῦ
ἀγγέλου: «ἀκάνθας καί τρι-
βόλους ἀνατελεῖ σοι, καί φαγῇ
τόν χόρτον τοῦ ἀγροῦ· ἐν ἰδρώτι
τοῦ προσώπου σου φαγῇ τόν ἄρ-
τον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι
σε εἰς τήν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης»

(Γενέσ. γ' 18,19).
Κι ἄρχισα νά γρά-
φω μέ τό ἀνάβλυ-
σμα τῶν ματιῶν
μου τήν ἱστορία
τῆς ζωῆς μου.

Ἐκλαψα, στένα-
ξα, θρήνησα.

Δέν ἀπόμεινε σε-
λίδα στό χρονικό
τοῦ βίου μου, πού
νά μήν ποτιστεῖ μέ
τό ἀλμυρό δάκρυ.

Κι αὐτό τό κλά-
μα τὸ νοιωσάνα σταλάζει σά φαρ-
μάκι μέσα μου. Σά γεύση ἀπο-
γοήτευσης κι ἀφόρητης ὀδύνης.

Γεμάτος ἴσαμε τό ἀκρόχειλο
μέ τό πικρό κλάμα τῆς περιπέ-
τειας, δοκίμασα νά πλησιάσω
τά κλαμένα πρόσωπα τῶν ἀγί-
ων.

Καί, ξαφνικά, ἀνακάλυψα τό
γλυκό δάκρυ. Τό ἀναφιλητό,
πού εἶναι βάλαμο τῆς ψυχῆς.
Τό ἄνοιγμα τῶν κρουνῶν, πού
λούζει καί καθαίρει τήν ὑπαρ-
ξη.

Ἄκουσα τούς ἀγίους νά μι-
λᾶνε ἀπό περιουσία καρδιάς
γιά τό ἀνακαινιστικό δάκρυ τῆς
μετάνοιας καί τό μαλακτικό δά-
κρυ τῆς κατάνυξης.

«Ἄλλα τά ἐκ τῆς μετανοίας δά-

κρυα καί ἕτερα τά ἐκ τῆς θείας προχεόμενα κατανύξεως. Τά μέν γάρ, ὡς ποταμός ἐπικλύζων καί κατασύρων πάντα τῆς ἀμαρτίας τά ὀχυρώματα· τά δέ, ὡς ὄμβρος ἐπ' ἄγρωστιν γίνεται τῇ ψυχῇ καί ὡσεὶ νιφετός ἐπὶ χόρτον, τόν τῆς γνώσεως στάχυν ἐκτρέφοντα καί πολύχουν τοῦτον καί καρποφόρον ἀποτελοῦντα» (Οσίου Νικήτα: Πρώτη πρακτικῶν κεφαλαίων ἑκατοντάς, ο').

Τά δάκρυα τῆς μετάνοιας μοιάζουν μέ τό ὀρμητικό ποτάμι, πού ξεχειλίζει μέ παφλασμό καί παρασέρνει ὅλα τά ὀχυρώματα τῆς ἀμαρτίας.

Τά δάκρυα πού γεννάει ἡ κατάνυξη, μοιάζουν μέ τή σιγανή βροχή, πού ποτίζει τή γῆ καί βοηθάει τό ἀγριόχορτο νά βλαστήσει. Ἡ μοιάζει μέ τό ἀπαλό χιόνι, πού σκεπάζει τόν σπόρο τοῦ θεϊκοῦ λόγου καί τοῦ δίνει τή δύναμη νά γεννήσει τό στάχυ τῆς γνώσης καί τόν καρπό τῆς ἀγιότητας.

«Κἂν λουτρῶν ἐπιθυμῆς, ἔχεις, ἐάν θέλῃς καί λουτρόν κοιτίδιον καί κρουνοὺς ἰδίους, δι' ὧν ἔστι τὰς κηλίδας τῆς ψυχῆς ἀπορρίψασθαι, ὧ ἐκέχρητο καί ὁ μέγας Δαβὶδ καθ' ἑκάστην νύκτα ἐντρυφῶν τῷ τοιούτῳ λουτρῶ» (Γρηγορίου Νύσσης, Εἰς τόν Ἐκκλησιαστήν, Γ').

Ἄν λαχταρᾷς νά καθαριστεῖς μέσα στό λυτρωτικό λουτρό,

μπορεῖς εὐκολα νά κάνεις πράξη τῇ λαχτάρα σου. Ἐχεις λουτρό μέσα στήν ἴδια τήν ὑπαρξή σου. Διαθέτεις δικούς σου κρουνοὺς. Καί μπορεῖς, κάτω ἀπ' αὐτούς, νά ξεπλύνεις τίς κηλίδες τῆς ψυχῆς σου. Αὐτό τό λουτρό χρησιμοποιοῦσε κι ὁ Δαβὶδ ἐκεῖνος ὁ μέγας, λούζοντας τό κρεβάτι του μέ τά δάκρυα καί βρέχοντας τό στῶμα του μέ τό ἀπόσταγμα τῆς μετάνοιάς του.

Αὐτά τά δάκρυα οἱ ἅγιοι δέν τά ἔχυσαν ἄσκοπα.

Τό κλάμα τους, γαλήνιο, συγκρατημένο, αἰσιόδοξο, ζυμώθηκε σέ προσευχή καί μεταποιήθηκε σέ δοξολογική ἐνατένιση καί σέ ἱκεσία ἐλέους.

«Δίψα καί ἀγρυπνία ἐξέθλιψαν καρδίαν· καρδίας δέ θλίβείσης ἐξεπήδησαν δάκρυα» (Ψαλμὸς 132, 2).

Ἡ πνευματικὴ δίψα κι ἡ ἀγρυπνία πίεσαν τήν καρδιά. Κι ἡ καρδιά πού πιέστηκε, ἄφησε νά ξεπηδήσουν ἀπὸ μέσα της τά δάκρυα.

«Προσευχὴ δ' αὐθις δακρύων μήτηρ καί πάλιν θυγάτηρ» (Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὑπέρ τῶν ἱερῶς ἡσυχάζοντων).

Ἡ προσευχή εἶναι μητέρα τῶν δακρύων. Καί, ταυτόχρονα, εἶναι θυγατέρα τους.

Ὁ ἄνθρωπος πού προσεύχεται, βγάζει ἀπὸ μέσα του τό μύρο τῶν δακρύων καί λούζει μ'

αυτό τά πόδια τοῦ ἀγαπημένου Κυρίου του.

Καί κεῖνος, πού νοιώθει τήν ἀνάγκη νά χύσει τά δάκρυα τῆς μετάνοιας, ἀφίνεται στήν προσευχή. Καί ζώντας τήν προσευχή, ἐνώνεται ἀγαπητικά μέ τόν Νυμφίο τῆς ψυχῆς του.

Ἔτσι, μέσα στά δάκρυα τῆς προσευχῆς καί μέσα στήν προσευχή τῶν δακρύων ἡ ὑπαρξη καθαίρεται. Ὁ ἐσωτερικός ὀφθαλμός ἀνοίγει. Ἡ γνώση κι ἡ γεύση τοῦ Θεοῦ γεμίζουν τήν ψυχή. Κι ὁ ἄνθρωπος καταυγάζεται ἀπ' τό θεῖο φῶς καί τυλίγεται στή λυτρωτική θεία Ἀγάπη.

«Εἰ δάκρυον ἐκθήσω ἐν τῇ προσευχῇ σου, ὁ Θεός ἤψατό σου τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καρδίας καί νοερῶς ἀνέβλεψας» (Μάρκου ἐρημίτου).

Ἄν κατόρθωσες ν' ἀποκτήσεις στήν προσευχή σου δάκρυα, τότε ὁ Θεός ἀγγίξε τά μάτια τῆς καρδιάς σου κι ἀποκτησες τήν ἱκανότητα νά κατοπτρεύεις τήν οὐράνια πραγματικότητα.

Ἄκουσα τούς ἁγίους νά μιλοῦν καί τούς εἶδα νά χύνουν δάκρυα.

«Λούσω καθ' ἐκάστην νύκτα τήν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τήν στρωμνήν μου βρέξω» (Ψαλμ. στ' 7).

«Δάκρυά μοι δός ὁ Θεός, ὥς

ποτε τῇ γυναικί τῇ ἁμαρτωλῷ καί ἀξιώσόν με βρέχειν τούς πόδας σου, τούς ἐμέ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πλάνης ἐλευθερώσαντας» (Τροπάριο τοῦ μεγάλου Ἀποδείπνου).

«Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε, τό χειρόγραφον, καί τό ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου διά μετανοίας εὐαρεστῆσαί σοι» (Κατανυκτικό τοῦ Δ' ἤχου).

«Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐδέ πάλιν δάκρυα· διά τοῦτο ἱκετεύω σε Σωτήρ, πρό τέλους ἐπιστρέψαι, καί δοῦναι μοι κατάνυξιν, ὅπως ρυσθῇσομαι τῆς κολάσεως» (Κατανυκτικό τοῦ Πλ. β' ἤχου).

Γονατισμένοι οἱ ἅγιοι, ἀφίνουν τήν ψυχή τους νά ἐκφραστεῖ. Νά ξεδιπλώσει τή συναίσθηση τῆς μετάνοιας. Νά χύσει τά δάκρυα τῆς συντριβῆς. Νά ζητήσῃ τό ἔλεος.

Μέσα σ' αὐτή τήν ἀτμόσφαιρα τό «Κύριε ἐλέησον» κι ἡ καρδιακή προσευχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν» γίνονται καθολικοί τρόποι ἀναφορᾶς στόν Θεό και μονοπάτια δυναμικῆς προσέγγισης στόν θρόνο τῆς Χάριτος.

Ἄκουσα τούς ἁγίους... καί εἶδα τούς ἁγίους.

Κι ἔνοιωσα κάτι νά μεταγγίζεται μέσα μου.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Κε΄

Νέος Αρχιεπίσκοπος Ίδιες τακτικές καί μεθοδεύσεις

Μετά την βίαιη έξωση από τό επί-
σκοπείο της Κηφισιάς, μέ την επά-
νοδο του μητροπολίτη Αττικής καί Με-
γαρίδος στη Μονή πού εκείνος έγ-
καθίδρυσε, εκφράστηκε ή θέληση από
τά μέλη της εύχαριστιακής κοινότητας
πού συγκροτούνταν από τόν επίσκο-
πο νά βρεθεῖ ἕνας τόπος, ἐγγύτερος
της Μονῆς, γιά νά ἔχουν δυνατότητα
νά μετέχουν στην Κυριακάτικη λει-
τουργία μέ τόν επίσκοπό τους. Προ-
τάθηκε μάλιστα ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Νε-
κταρίου στην Ἐκάλη ὡς μιά λύση πού
θά ἐξυπηρετοῦσε τούς περισσότερους.
Ὁ Ναός αὐτός ἦταν ιδιωτικός. Ἄνηκε
στό Σωματεῖο πού ἐξέδιδε τήν ἐφημερί-
δα «Ὁρθόδοξος Τύπος», ὅπου ὑπεύθυ-
νος πνευματικός ἦταν ὁ π. Μάρκος
Μανώλης. Ὁ π. Μάρκος δέχθηκε τήν
παράκληση ἀπό μέρους τῶν λαϊκῶν

Πῆρα τό πρῶτο μάθημα. Από-
κτησα τήν πρώτη γεύση. Κατά-
λαβα νά πέφτει ἀπ' τό μάτι μου
τό πρῶτο δάκρυ.

Μέσα μου στάλαξε ἡ γλυκύ-
τητα.

Ἡ ὄρασή μου ἐλευθερώθηκε
ἀπ' τό σκοτεινό σύννεφο της
ἐμπάθειας.

Ἀρχισα νά βλέπω. Νά περπα-
τάω. Νά αἰσθάνομαι.

Ἀρχισα νά μαθαίνω «πόσα

μελῶν καί παραχώρησε τόν Ναό τοῦ
Ἁγίου Νεκταρίου Ἐκάλης τόσο γιά τόν
Ἑσπερινό τοῦ Σαββάτου, πού συνδυα-
ζόταν μέ ὠριαῖο κήρυγμα τοῦ μητρο-
πολίτη Αττικής Νικοδήμου ὅσο καί γιά
τήν κυριακάτικη Θεία Λειτουργία πού
τελοῦσε ὁ ἴδιος. Δέν ἦταν αὐτή μικρή
κίνηση γενναιότητος τοῦ π. Μάρκου,
τή στιγμή πού ὁ μητροπολίτης Παντε-
λεήμων παρουσιαζόταν πλέον (μετά
τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε.) ὡς νόμιμος
μητροπολίτης στην μητρόπολη Αττι-
κῆς καί ὁ π. Μάρκος ἦταν ἐφημέριος
στήν μητρόπολη αὐτή. Ἐπίσης, παρέ-
μεινε καί ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος», ὅπως
πρίν, στην δυναμική γραμμή, μέ τά ἄρ-
θρα τοῦ Αττικῆς Νικοδήμου νά δίνουν
τόν ιδιαίτερο τόνο μέ τήν κριτική στά-
ση καί τήν κανονική ἀντιμετώπιση στά
τρέχοντα ἐκκλησιαστικά γεγονότα.
δύνανται τά δάκρυα».

Αὐθόρμητα γονάτισα κι ικέ-
τεψα νά μοῦ δοθεῖ τό χάρισμα
τῶν δακρύων.

«Οὐ δάκρυα, οὐδέ μετάνοιαν
ἔχω οὐδέ κατάνυξιν· αὐτός μοι
ταῦτα Σωτήρ ὡς Θεός δώρησαι»
(Τροπάριο τοῦ Μεγάλου Κανό-
νος).

Μητροπολίτου
Αττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου

(Ἀνέκδοτο κείμενο)

Ἐνάμιση περίπου χρόνο παρέμενε στὸν ἅγιο Νεκτάριο ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος, μέ τίς λειτουργίες, τὰ κηρύγματα, τίς ὁμιλίες καί τὴν πάντοτε θερμὴ ἐπικοινωνία μέ τό ζωντανό καί δυναμικό ἐκκλησίασμα, πού μαζί μέ τόν ἐπίσκοπό του πέρασε καί περνοῦσε πραγματικά «διά πυρός καί σιδήρου» ὅλα αὐτά τὰ χρόνια τῆς κανονικῆς ἐκτροπῆς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας πνευματικός καρπός τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος εἶναι καί τό νέο βιβλίο «Θυσίαν αἰνέσεως» τοῦ μητροπολίτη -σημαντική συμβολή στή λειτουργική θεολογία, πού ἦταν ἀπό τούς πλέον προσφιλεῖς τομεῖς τῆς θεολογίας γιά τόν λόγιο ἐπίσκοπο. (Πολλές φορές ἔλεγε ὅτι, μετά τὴν περιπέτεια τῆς ἐκτοπίσεως τοῦ 1974, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση νά ἐντρυφήσει στήν λειτουργική θεολογία. Ξεκίνησε λοιπόν μέ μακροχρόνια καί συστηματική μελέτη τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί ἀρχαιοθέτηση σέ καρτέλες τῶν θέσεών τους εἰδικότερα στή λειτουργική θεολογία. Αὐτή ἡ ἀρχική του διάθεση σ' ἓνα βαθμό ἐκπληρώθηκε. Ὅμως ἡ ροή τῶν ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων καί ἡ ἐκτροπή τῆς διοικήσεως ἀπό τούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἔστρεψαν τό ἐνδιαφέρον του στό Κανονικό Δίκαιο. Ἀποτέλεσμα ἦταν νά προσφέρει μιὰ μεγάλη παραγωγή καί σ' αὐτόν τόν τομέα τῆς θεολογίας). Οἱ ὁμιλίες του λοιπόν στὸν Ἅγιο Νεκτάριο, πού ἦταν μιὰ προσπάθεια προσέγγισης τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας μέ τὴ βοήθεια τοῦ μεγάλου πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας Ν. Καβάσιλα, μετατράπηκαν μέ τόν ἐπιδέξιο κάλαμο τοῦ ἐπισκόπου σέ ἓνα σημαντικό ἐγχειρίδιο πάνω στή θεία λειτουργία, χρῆσιμο γιά κάθε λειτουργό τοῦ ὑψίστου ἀλλά καί γιά μιὰ κα-

τήρηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ στό μεῖζον μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Τὴν περίοδο αὐτὴ δὲν σταμάτησε καί ἡ δραστηριότητα καί κινητοποίηση τῆς «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» στὸ πλευρό τοῦ διωκομένου μητροπολίτη καί μέ ποικίλες προσπάθειες τόσο ἐνημέρωσης τοῦ πιστοῦ λαοῦ ὅσο καί εὐκαιρίες πνευματικῆς προσφορᾶς στὸν ἄνθρωπο.

Μέ τόν θάνατο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σερραφείμ καί τὴν ἀνάδειξη τοῦ πολλὰ ὑποσχομένου νέου Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου (ἡ ἐκλογή του ἔγινε στίς 28-4-1998) ὑπῆρξε, ὅπως ἦταν φυσικό, μιὰ ἀναμόχλευση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος. Στά πλαίσια τῶν πολλῶν καί πολυποικίλων προεκλογικῶν δεσμεύσεων -πολλές φορές ἀντιθέτων καί ἀντιφατικῶν μεταξύ τους, ἀνάλογα μέ τὴν παράταξη ἀρχιερέων στήν ὁποία ἀπευθύνονταν- ὑπῆρξε καί ἡ δέσμευση γιά τὴ «λύση» (!) τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. Ἦταν τόσες οἱ προεκλογικὲς ὑποσχέσεις, τόσες οἱ ἐπίσημες δεσμεύσεις, πού εἶχαν προηγηθεῖ τῆς ἐκλογῆς, πρὸς τούς λεγομένους «Ἱερωνυμικούς» μητροπολίτες ἀλλὰ καί μερικούς μεταγενεστέρους ἐπισκόπους πού τούς ἀκολουθοῦσαν, ὥστε μετά τὴν ἐνθρόνιση τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου ὑπῆρξε ἔντονη πίεση γιά λύση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. Ἐνοχλημένοι οἱ ἐπίσκοποι αὐτοὶ ἀπὸ τίς ἀντικανονικότητες τῶν πράξεων τοῦ Σερραφείμ ἐπιθυμοῦσαν νά τίς ἀναθεωρήσουν μέ τὴ νέα ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία. Γιά τό λόγο αὐτό πολὺ σύντομα, στή Διαρκὴ Ἱερά Σύνοδο τοῦ Ἰουλίου (στίς 10-7-1998) συζητήθηκε τό θέμα καί ἐπικεντρώθηκε στό λεγόμενο «ἐπιτίμιο τῆς ἀκωνησίας».

Βέβαια, πολύ νωρίς, με την έκλογή του νέου Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, ο μητροπολίτης Αττικής Νικόδημος είχε φροντίσει και άπευθύνθηκε σ' αυτόν και στην Ίερά Σύνοδο με τό παρακάτω σύντομο γράμμα:

«Έν Αθήναις τῇ 25ῃ Μαΐου 1998

Πρός

Τὴν Διαρκῆ Ίεράν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
ΑΘΗΝΑΣ

Ἀριθμ. Πρωτ. 2168

Ἐλήφθη τῇ 25.5.98

Μακαριώτατε Πρόεδρε

Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί Σύεδροι

Διά τῆς παρούσης ὑποβάλλω εὐσεβάστως τό αἴτημα, ὅπως ἐπανεξετάσῃτε καί ἐξαφανίσῃτε πᾶσαν ἀφοροῦσαν εἰς τό πρόσωπόν μου Συνοδικήν ἀπόφασιν ληφθεῖσαν κατά παράβασιν τῶν Θεῶν καί Ἱερῶν Κανόνων τῆς ἀγκυράτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς καί πᾶσαν πρᾶξιν ἐκδοθεῖσαν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Νόμου 5383/1932.

Ὑποβάλλω τό αἴτημα τοῦτο ἐν πεποιθῇ ὅτι νῦν πάντων ὑμῶν πρόθεσις εἶναι νά ἐπανελθῇ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐν τῇ τροχαῖ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, νά ἀποκατασταθῇ ἡ διασαλευθεῖσα τάξις καί νά εἰρηνεύσῃ τό ποικίλως κλονισθέν ἐκκλησιαστικόν πλήρωμα.

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος»

Μέ τό λιτό αὐτό κείμενο καταδεικνυε ὁ μητροπολίτης Αττικής Νικόδημος στόν νέο Ἀρχιεπίσκοπο ὅτι περιμένε ἀπό αὐτόν, ὡς ὑπεύθυνον πλέον ἡγέτη τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὅλες τίς ἀντικανονικές συνοδικές ἀποφάσεις ἀλλά καί τίς παράνομες διοικητικές πράξεις τῆς προηγούμενης διοί-

κησις τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀφοροῦσαν τό πρόσωπό του (πολλές ἀπ' αὐτές στό πρόσφατο παρελθόν τίς καταδίκαιζε μέ δριμύτητα), νά τίς ἐπανεξετάσει ὑπεύθυνα συνοδικά καί, μέ γνώμονα τοὺς Κανόνες ἀλλά καί τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας, νά τίς ἐξαφανίσει, νά τίς καταργήσῃ ὁλοκληρωτικά. Ὑπάρχει τίποτα πῶς αὐτονόητο ἀπ' αὐτό, ἡ Ἐκκλησία, δηλαδή, μέ τό ἐπίσημο συνοδικό της ὄργανο νά θεραπεύει τὰ τραύματα πού εἶχε δημιουργήσει μιά προηγούμενη διοίκηση πού ἦταν ἐπιρρεπὴς στίς παρανομίες;

Ἦρθε λοιπόν ἡ ἡμέρα γιά νά ἀντιμετωπίσει ἡ Σύνοδος καί πάλι, μέ Ἀρχιεπίσκοπο τώρα τόν Χριστόδουλο, τό ἐκκλησιαστικό θέμα. Στή συνεδρίαση λοιπόν τῆς 10ης Ἰουλίου 1998 ἡ Ἱερά Σύνοδος συζήτησε γιά τὴν ἄρση τοῦ «ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας» καί ἔβγαλε τό παρακάτω ἐπίσημο ἀνακοινωθέν:

«Ἐν σχέσει μέ τὴν ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ. διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἐπιβληθέντος ἐπιτιμίου εἰς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας κ. Νικόδημον (Κατζίρουλην) καί κ. Κωνσταντῖνον (Σακελλαρόπουλον), διευκρινίζονται τὰ κάτωθι:

α) Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνεργοῦσα οἶκοθεν ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν ἄρσεως τῶν ἐπιτιμίων μετὰ τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν καί πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου καί χωρὶς νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τό ὑποβληθέν εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον σχετικόν γραπτὸν αἴτημα τοῦ Σεβ. Νικοδήμου, ἐνεκεν τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἦτο διατυπωμένον, ὅπερ καί δέν διευκόλυνε τὴν εὐόδωσιν τοῦ αἰτήματός του. Παρά ταῦτα ἡ Δ.Ι.Σ. διασκεψαμένη ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καί ὅτι τό σχετικόν αἴτημα τῆς ἄρσεως τῶν ἐπιτιμίων εἶχε προταθῇ καὶ ὑπὸ ἄλλων Σεβ. Μητροπολιτῶν ὑποβαλλόντων γραπτῶς πρότασιν νά συμ-

περιληφθῇ μεταξύ τῶν θεμάτων τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως τῆς μελλούσης νά συγκληθῇ Ι.Σ.Ι.

β) Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ὁμοφώνως ἐντός κλίματος κατανύξεως ἐν πνεύματι καταλλαγῆς καὶ ἀγάπης καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος καὶ τῆς εἰρήνης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

γ) Ἡ ἄρσις ἰσχύει ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς (ex nunc) καὶ ὄχι ἀναδρομικῶς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπεβλήθη τὸ ἐπιτίμιον καὶ ἴσχυσε. Διό καὶ δέν ἐξαφανίζεται. Οὔτε ἐξαλείφεται διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς μέχρι τῆς ἄρσεως αὐτοῦ.

δ) Σημαίνει δέ, ὅτι παρέχεται κατ' οἰκονομίαν καὶ φιλαδέλφως ἡ δυνατότης εἰς τοὺς συγκεκριμένους Ἱεράρχας νά τελοῦν τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ μόνον. Ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις εἰς οὐδέν ἕτερον πέραν τούτου ἀποβλέπει καὶ δέν ἐπιστηρίζει οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἄλλας ἐπιδιώξεις. Διὰ τῆς ἀποφάσεώς της ἡ Δ.Ι.Σ. ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν εἰρηνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχί εἰς τὴν πυροδότησιν ταραχῶν καὶ τὴν ἀναβίωσιν τῶν ἐντάσεων.

ε) Ἡ ἰσχὺς τῆς ἀποφάσεως τελεῖ ὑπὸ τὴν τελικὴν ἐγκρισιν τῆς μελλούσης νά συνελθῇ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον Ι.Σ.Ι..

Μερικὲς παρατηρήσεις γιὰ τίς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου:

1) Μιά εὐλογη ἐρώτηση εἶναι: Γιατί δέν δόθηκε μιά ἀπάντηση στοῦ «σχετικόν γραπτὸν αἴτημα τοῦ Σεβ. Νικοδήμου»; Δέν ἀπαντᾶται τὸ βασικὸ ἐρώτημα: Ἐχουν ληφθεῖ ἀντικανονικὲς ἀποφάσεις κατὰ τῶν δύο μητροπολιτῶν; Ἐχουν γίνεи παράνομες πράξεις ἀντίθετες μέ τὸ νομικὸ καθεστῶς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας; Ἄν ναί, τότε γιατί δέν ἐξαλείφονται οἱ ἀντικανονικὲς πράξεις; Γιατί δέν ἐξαφανίζονται οἱ

παράνομες διοικητικὲς πράξεις; Τί εἶδους δυσκολία ὑπάρχει; Ἡ κρύβεται κάποια σκοπιμότητα στήν προβολή τῆς ἀδυναμίας νά τὸ χειρισθεῖ ἡ Σύνοδος μέ βάση τοὺς Κανόνες καὶ τοὺς Νόμους; Τὸ ἀνακοινωθέν ὁμολογεῖ ὅτι ἡ Σύνοδος πῆρε τὴν ἀπόφαση αὐτὴ χωρὶς νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν τὸ αἴτημα τοῦ μητροπολίτη Νικοδήμου «ἐνεκεν τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἦτο διατυπωμένον, ὅπερ καὶ δέν διευκόλυνε τὴν εὐόδωσιν τοῦ αἰτήματός του». Ὁμολογεῖ ἡ Σύνοδος ὅτι παρέκαμψε τὸ αἴτημά του γιὰ νά πάρει τὴν ἀπόφαση πού πῆρε, γιατί μέ τὸν τρόπο πού ἦταν διατυπωμένο δέν διευκόλυνε τὴν εὐόδωση τοῦ αἰτήματος τούτου. Ἡ φράση αὐτὴ ἀποτελεῖ λογικὴ ἀντίφασιν. Παρακάμπτω, λέγει, δέν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὸ αἴτημά σου γιὰ νά εὐοδωθεῖ τὸ αἴτημα αὐτό. Ἐκτός κι ἂν τὸ κείμενο ἐννοεῖ ὅτι παρακάμπτω τὸ αἴτημά σου, γιὰ νά εὐοδωθεῖ τὸ αἴτημά σου πού ἐγὼ γνωρίζω ποιοὶ εἶναι (πιθανόν ἄλλο ἀπὸ τὸ δικό σου) καὶ τὸ ἐκπληρώνω. Ἡ νοοτροπία αὐτὴ, ὅτι ἐγὼ ξέρω τί πρέπει νά πάρεις καὶ αὐτό σοῦ δίνω, δηλώνει ἔλλειψη εὐθύτητας καὶ εἰλικρίνειας καὶ ἀδυναμία νά σταθεῖ ἕνας Ἀρχιεπίσκοπος στὴ βάση τῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων καὶ νά ἀπαντήσῃ συνοδικὰ σέ ἕνα μητροπολίτη τί μπορεῖ νά γίνεи καὶ τί ὄχι.

2) Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Συνόδου νά ἀρθεῖ τὸ ἐπιτίμιο «ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς (ex nunc) καὶ ὄχι ἀναδρομικῶς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπεβλήθη τὸ ἐπιτίμιον καὶ ἴσχυσε» δημιουργεῖ σωρεία ἀναπάντητων ἐρωτημάτων. Πολύ πιό πιεστικὰ ἐρωτήματα τίθενται καὶ ἀπὸ τὴν παρακάτω διευκρίνιση τῆς Συνόδου, ὅτι δηλαδή «δέν ἐξαφανίζεται (τὸ ἐπιτίμιο). Οὔτε ἐξαλείφεται διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς μέχρι τῆς ἄρσεως αὐ-

τοῦ». Ξεκαθαρίζει λοιπόν ρητά ἡ Σύνοδος ὅτι γιὰ πέντε ὁλόκληρα χρόνια (1993-1998) ἰσχύει ἡ ποινὴ τοῦ ἐπιτιμίου. Νά λοιπόν τὰ ἀδυσώπητα ἐρωτήματα:

-Ἐγινε ἐκκλησιαστικό δικαστήριο γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ποινῆς; (Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἦταν συνοδικὸς τότε καὶ μαζί μέ τόν Κίτρον Ἀγαθόνικο διαφώνησαν. Εἶπαν ὅτι ἡ Σύνοδος ἀδυνατεῖ νά ἐπιβάλλει ποινές, καί ὅταν ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος ἐπέμεινε, ὁ Χριστόδουλος ζήτησε τουλάχιστον τὴν παρουσία τῶν μητροπολιτῶν γιὰ νά ἀπολογηθοῦν, πράγμα πού δέν ἔγινε δεκτό).

-Ποιά ἦταν ἡ κατηγορία κατὰ τῶν τριῶν; Ὁ Χριστόδουλος στήν τότε ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου διερωτήθηκε π.χ. γιὰ ποιοῦ λόγο ἐπιβάλλεται καί στόν Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο (δέν ὑπῆρχε τότε καμιά αἰτία γιὰ ἐκεῖνον), γιὰ νά λάβει ἀπό τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο τὴν ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση «καί αὐτός ἴδιος εἶναι».

-Ἀλλά καί ὡς ποινὴ ἡ «ἀκοινωνησία» εἶναι ἄγνωστη ποινὴ τόσο ἀπὸ τοὺς Κανόνες ὅσο καί ἀπὸ τοὺς Νόμους (Νόμος 5383/1932 περί ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων) -ἐξηγήσαμε ἀναλυτικά καί παλαιότερα ὅτι ἐπιβαλλόταν «ἀκοινωνησία», ὡς μιά προσωρινή διακοπὴ κοινωνίας μέ τόν ἐπίσκοπο, χωρίς νά θίγεται καθόλου ἡ θέση του ὡς ἐπισκόπου στή μητρόπολή του, μόνο μέχρι νά γίνει τὸ ἐκκλησιαστικό δικαστήριο (οἱ Κανόνες ἐπιμένουν μάλιστα ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικό δικαστήριο πρέπει νά γίνει πολὺ σύντομα).

-Γιατί λοιπόν ὁ Χριστόδουλος δέχεται τώρα ὡς νέος Ἀρχιεπίσκοπος αὐτὰ πού εἶχε ἀρνηθεῖ καί εἶχε ἔντονα κρίνει πρῖν; Δέχεται ἀνύπαρκτες ποινές πού

ἐπιβλήθηκαν παράνομα χωρίς ἐκκλησιαστικό δικαστήριο καί χωρίς κἂν νά ἀπαγγελθοῦν κατηγορίες καί νά ἀπολογηθοῦν οἱ κατηγορούμενοι;

-Νά πᾶμε καί ἓνα βῆμα παρακάτω. Ἐκδόθηκαν ἀνακλητικά Προεδρικά Διατάγματα γιὰ τοὺς τρεῖς μητροπολίτες βασισμένα μόνο στό «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας». Ρητὰ εἶχε διαμηνύσει ὁ τότε «Δημητριάδος» Χριστόδουλος στόν τότε Ὑπουργό Τύπου Εὐάγγελο Βενιζέλο (μέ τό ἀπό 8-4-1994 ἔγγραφο διαμαρτυρίας) ὅτι: «*Ἡ ἐπίκλησις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας δέν συνιστᾷ, ὡς γνωρίζετε, νόμιμον βάσιν ἐκδόσεως τῶν διαταγμάτων. Μετὰ δὲ τὴν γνωστὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Σ.τ.Ε. (ἐννοεῖ ἐδῶ τίς δύο ἀποφάσεις τοῦ τμήματος ἀναστολῶν τοῦ Σ.τ.Ε. πού ἀνέστειλαν τίς ἐκλογές τῶν Παντελεήμονος Μπεζενίτη καί Ἰγνατίου Λάππα) ἡ ὅλη ὑπόθεσις προσλαμβάνει τὸν χαρακτήρα νομοθετικοῦ πραξικοπήματος*». Ἐνα ὁλόκληρο «*νομοθετικό πραξικόπημα*» ἔγινε μέ τὴ χρήση τοῦ «ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας» γιὰ νά ἐκτοπισθεῖ μέ διάταγμα ὁ Νικόδημος. Δεῖτε καί γιὰ ποιοῦ λόγο ἔγινε ὅλο αὐτό. Τό ἀποκαλύπτει ὁ τότε «Βόλου» Χριστόδουλος στό παραπάνω κείμενο πρὸς τόν Ὑπουργό: «*Δέν θά πρέπει ἀσφαλῶς νά ἀγνοῇτε ὅτι ἡ κίνησίς σας αὐτὴ ἐντάσσεται εἰς ἐπιμελῶς ἐξυφανθέν σχέδιον ἀλώσεως τῶν πλασματικῶς θεωρηθησομένων ὡς ἐν χρῆσιν διατελουσῶν Μητροπόλεων Ἀττικῆς καί Λαρίσης, προκειμένου νά καταλάβουν αὐτὰς ὑποπτα πρόσωπα, κινούμενα εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν παρασκήνιον, καί ἐνδιαφερόμενα νά προωθήσουν τίς προσωπικὲς των φιλοδοξίες*». Ἡ κίνησις λοιπόν ἀπὸ τὰ «ἐπιτίμια» νά ὀδηγηθοῦν τὰ πράγματα στὰ ἐκπτωτικά διατάγματα κα-

τά των τριών μητροπολιτών «έντάσσεται εἰς ἐπιμελῶς ἐξυφανθέν σχέδιον ἀλώσεως των πλασματικῶς θεωρηθησομένων ὡς ἐν χρεῖα διατελουσῶν Μητροπόλεων Ἀττικῆς καὶ Λαρίσης». Βαρύγδουπες λέξεις: Σχέδιο ἀλώσεως μητροπόλεων Ἀττικῆς-Λαρίσης, πού θά θεωρούνταν ὅτι διατελοῦσαν πλασματικά σέ χρεῖα! Ὁ Χριστόδουλος, λοιπόν, εἶχε σαφῆ γνώση ὅτι «ἐπιτίμια» καὶ διατάγματα κατὰ των τριῶν ὁδήγησαν σέ μιά πλασματική χρεῖα των μητροπόλεων γιά νά ἀλωθοῦν ἀπό «ὑποπτα πρόσωπα, κινούμενα εἰς τό ἐκκλησιαστικόν παρασκήνιον». Μέ ποιό λοιπόν κανονικό καί ἠθικό ἔρεισμα ἐκ των ὑστέρων, πέντε χρόνια μετά, γίνονται δεκτά ἀπό τόν Χριστόδουλο τά ἐπιτίμια γιά πέντε ἔτη; Ποιός χριστιανικός ἢ πολιτικός νόμος προβλέπει ἡ ποινὴ νά καταργεῖται (τό ἐπιτίμιο) ἀλλά ἡ μεγίστη βλάβη πού ὑπέστη ὁ τιμωρημένος (ἐκπτώση ἀπό τήν μητρόπολή του) νά παραμένει; Μέ ποιά λογική γίνονται ἀποδεκτά τά ἐκπτωτικά διατάγματα πού βασίστηκαν στά ἐπιτίμια (πού καταργοῦνται) καί γίνεται ἄρα πραγματική ἡ «πλασματική» (ὅπως τήν ἀποκαλοῦσε ὁ Χριστόδουλος) χρεῖα των μητροπόλεων Λαρίσης καί Ἀττικῆς; Πῶς τέλος γίνεται ἡ μετάλλαξη, ἡ ἄλωση τῆς μητροπόλεως Ἀττικῆς (ἔτσι τήν ὀνόμαζε ὁ Χριστόδουλος ὅταν γινόταν ἐπιχείρηση νά τήν καταλάβει ὁ Δωδώνης), τώρα πού τήν ἔχει καταλάβει ὁ Παντελεήμονας Μπεζενίτης, νά ὀνομάζεται νόμιμη τοποθέτηση στήν μητρόπολη αὐτή;

-Ἐνα ἐξ ἴσου σημαντικό γεγονός πού κοινοποιοῦσε μέ παρρησία ὁ τότε «Δημητριάδος» Χριστόδουλος πρὸς τόν Ὑπουργό στό κείμενο πού ἀναφέραμε παραπάνω εἶναι καί τό ἐξῆς: Τόν

ἐλέγχει ὅτι προχωρεῖ ἡ κυβέρνηση στήν κίνηση των ἐκπτωτικῶν Διαταγμάτων των τριῶν μητροπολιτῶν χωρὶς νά ἔχει τήν ἐξουσιοδότηση τῆς Ἱεραρχίας. Ποτέ δέν ζητήθηκε ἀπό τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας (Δ.Ι.Σ. καί Ι.Σ.Ι.) ἐπίσημα μέ ἔγγραφο ἡ ἐκδοση ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας των ἐκπτωτικῶν Διαταγμάτων. Λέγει λοιπόν στόν Ὑπουργό: «Σεῖς προχωρεῖτε τώρα εἰς ρυθμίσεις τοῦ «ἐκκλησιαστικοῦ» παρά τίς περί μὴ ἐπεμβάσεώς σας ρητές καί ἐπανειλημμένες διαβεβαιώσεις, ἀλλά καί χωρὶς νά ἔχετε ἐξασφαλίσαι τήν γνώμην τούλάχι στον τῆς Ἱεραρχίας. Σᾶς ἀρκεῖ ἡ πίεσις πού ἀσκεῖ ὁ Σεβ. Δωδώνης; Καί ποῖον αὐτός ἐκπροσωπεῖ;» Ἡ ἔγκλησή του πρὸς τόν ὑπουργό εἶναι ξεκάθαρη καί διατυπώνεται μέ παρρησία. Ἐμεῖς ὡς Ἱεραρχία δέν σᾶς ζητήσαμε νά ἐκδώσετε ἐκπτωτικά Διατάγματα γιά τούς τρεῖς μητροπολίτες, ἐσεῖς λοιπόν πῶς ἐπεμβαίνετε καί προχωρεῖτε; (Ἀκούγονταν ἐπίσης τότε καί ἄλλες ρυθμίσεις ἀπό τήν πολιτεία -ἐρήμην τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας- γιά νά διευκολυνθεῖ στήν ἐκλογή του στήν Ἀττικὴ ὁ Δωδώνης). Ἡ διαμαρτυρία αὐτή, τώρα πού ἔφυγε ὁ κίνδυνος τοῦ Δωδώνης, δέν ὑπάρχει πλέον. Καλῶς τά ἐκπτωτικά Διατάγματα, κι ἂς μὴ τά ζήτησε ἡ Ἐκκλησία (!) Τά ἐκπτωτικά διατάγματα λοιπόν τά ἔσπρωχνε νά προχωρήσουν ὅχι ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά ὁ Δωδώνης, γιά νά κερδίσει τήν μητρόπολη Ἀττικῆς. Αὐτό δέν ἄρесе στόν Χριστόδουλο. Τώρα ὅμως πού τήν Ἀττικὴ τήν κέρδισε ὁ φίλος του Παντελεήμων Μπεζενίτης δέν πειράζει. Ἄς παραμείνει σέ ἰσχὺ τό διάταγμα ἐκπτώσεως τοῦ Νικόδημου. Κι ἂς παραμείνει στήν Ἀττικὴ ὁ φίλος του Παντελεήμων. (Ἐχομε διηγηθεῖ στό

τεῦχος 345, σελ. 7, τό πονηρό παρασκήνιο τῆς «Χρυσοπηγῆς» νά προσεταιριστεῖ τοὺς λεγόμενους «Ἱερωνυμικούς», μέ ψεύτικες ὑποσχέσεις γιά λύση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, γιά τὴν ἐκλογή τοῦ Παντελεήμονα. Κι ὅταν καί τότε δέν βγῆκε τό ἀναμενόμενο νούμερο ψηφοδελτίων –χρειάζονταν τὰ 2/3 τῶν ψηφῶν γιά νά γίνει ἡ ἐκλογή διὰ μεταθέσεως– ἔγινε καί πλαστογραφία, βρέθηκε μάλιστα καί διπλό ψηφοδέλτιο μέ τό γραφικό χαρακτῆρα τοῦ Χριστόδουλου –βλέπε στό τεῦχος 345, σελ. 9 τῆς «Ἐλευθέρης Πληροφόρησης»). Ἡ κίνηση λοιπόν τῆς ἄρσεως τοῦ ἐπιτιμίου γιά τόν Νικόδημο «ἀπό τοῦδε καί εἰς τό ἐξῆς (ex nunc)» ἦταν χαριστική πρὸς τόν φίλο τοῦ Χριστόδουλου Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

Ἀξίζει τόν κόπο νά ξαναθυμηθοῦμε καί τὰ λόγια τοῦ Μητροπολίτη Πειραιῶς Καλλίνικου σέ ἐπιστολή του μέ ἡμερομηνία 12 Ἀπριλίου 1994, πού τὴν ἀπηύθυνε στὸν τότε Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας Κωνσταντῖνο Καραμανλῆ (τότε πού ἡ κυβέρνηση προωθοῦσε τὰ ἐκπρωτικά Διατάγματα πρὸς τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας). Τοῦ ἔγραφε:

«...Σὰς πληροφοροῦ ὅτι οὐδεμία ἀπολύτως Ἱερά Σύνοδος, οὔτε ἡ περυσινή, οὔτε ἡ φετεινὴ, τῆς ὁποίας εἶμαι μέλος, οὔτε ἡ τελευταία Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, πού συνήλθε πέρυσι τό καλοκαίρι, συνεζήτησε ἢ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι τὴν ἄρσι τῶν διαταγμάτων ἐγκαταστάσεως τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν...

Τό πρόσχημα τοῦ δῆθεν ἐπιτιμίου κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν, στερεῖται κανονικότητος καὶ νομιμότητος. Οὔτε οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, οὔτε οἱ ἐκκλησιαστικοὶ Νόμοι, προβλέπουν ἓνα τέτοιο ἐπιτίμιο δι' ἀρχιερεῖς. Μόνον τὰ Συνοδικὰ Δικαστήρια ἔχουν τό δικαίωμα, μετὰ ἀπὸ κα-

νονικὲς καὶ νόμιμες διαδικασίες, νά ἐπιβάλουν ποινὰς εἰς τυχόν παρεκτρεπομένους ἀρχιερεῖς. Ἀλλὰ ποινὴ ἀκοινωνησίας δέν προβλέπεται γιά Ἐπισκόπους πουθενά. Τό δῆθεν ἐπιτίμιο κατὰ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, τό ὁποῖον ἐπέβαλε ἡ περυσινὴ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος πρὸς τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ἐπεκρίθη δριμύτατα ὑπὸ τοῦ νομομαθοῦς Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου, μέλους τότε τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπίσης τότε μέλους Κίτρους κ. Ἀγαθονίκου...»

Ξεκαθαρίζει ἐδῶ λοιπόν ρητὰ ὅτι:

-Καμιὰ Σύνοδος (οὔτε ἡ ΔΙΣ οὔτε ἡ ΙΣΙ) οὔτε συζήτησε, οὔτε ζήτησε τὴν ἄρση τῶν διαταγμάτων μέχρι τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1994 (ἡμερομηνία ἐκδόσεως τῶν Διαταγμάτων ἦταν 20-4-1994)

-Ὄνομάζει «πρόσχημα τοῦ δῆθεν ἐπιτιμίου κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν» τό «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας». Ἐνα «πρόσχημα» ἦταν δηλαδή τό ἐπιτίμιο γιά τὴν ἔξωση τῶν τριῶν μητροπολιτῶν. Ἐντύπωση, ἐπίσης, προκαλεῖ ὅτι δύο φορές τό ὀνομάζει «δῆθεν ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας». Δέν εἶναι πραγματικό, ὡς μὴ προβλεπόμενο ἀπὸ τοὺς Κανόνες, ἀλλὰ «δῆθεν ἐπιτίμιο».

-Καί τό τρίτο ὀξιοσημεῖωτο: «Τό δῆθεν ἐπιτίμιο κατὰ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, τό ὁποῖον ἐπέβαλε ἡ περυσινὴ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος πρὸς τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ἐπεκρίθη δριμύτατα ὑπὸ τοῦ νομομαθοῦς Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου, μέλους τότε τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπίσης τότε μέλους Κίτρους κ. Ἀγαθονίκου...» Ὅμως ὁ νομομαθὴς Χριστόδουλος, μετὰ πέντε ἔτη, τό θεώρησε κανονικὴ ποινὴ (πενταετοῦς ἀκοινωνησίας), δεχόμενος μάλιστα καὶ τὴν μεγίστη βλάβη τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τοὺς θρόνους

τους τῶν τριῶν μητροπολιτῶν.

Στίς 5 Μαΐου τοῦ 1994, μετά τήν έκδοση τῶν Διαταγμάτων πού ἀπεμάκρυναν τοὺς τρεῖς ἀπό τίς μητροπόλεις τους, ὁ Μητροπολίτης Καλαβρύτων καί Αἰγιαλαίας Ἀμβρόσιος ἔστειλε ἐγκύκλιο ἀναφορά πρὸς ὅλους τοὺς Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τοὺς ἐνημέρωνε ὅτι ὁ Δωδώνης τό πῆγαινε παρά πέρα, γιά νά καταλάβει τήν μητρόπολη Ἀττικῆς, καταγγέλλοντας τήν ἐκδήλωσι πραξικοπήματος στοὺς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας. Ἔλεγε:

«... Ἐσχεδιάσθη λοιπόν ἐν ψυχρῷ, μυστικῶ δέ τῷ τρόπῳ ἐπεχειρήθη καί νά τεθῇ εἰς ἐφαρμογήν, σχέδιον ἀλώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἑσῶ! Συμφώνως πρὸς τό καταστρωθέν σχέδιον ἡ Κυβέρνησις τῆς Χώρας, προβαίνουσα εἰς συνομιλίας μετά τοῦ Τηπουλαρίου Μητροπολίτου Δωδώνης Χρυσοστόμου (καί ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς (ψευδῶς δημιουργηθείσης) πεποιθήσεως ὅτι ὁ συγκεκριμένος Μητροπολίτης ἐκφράζει τὰ συλλογικά Ὁργανα Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, τ. ἔ. Ι.Σ.Ι. καί Δ.Ι.Σ.), εἶχεν ἀποδεχθῇ νά προωθησῇ μέ αἰφνιδιαστικὴν νομοθετικὴν παρέμβασιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Παιδείας καί Ὁρησκευμάτων εἰς τήν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, τήν τροποποίησιν τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας», ὥστε ἡ ἐκλογή τῶν Ἀρχιερέων νά γίνεται ἐφ' ἑξῆς ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Παραμεριζομένης, λοιπόν, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας θά προωθεῖτο, καί θά ἐπετυγχάνετο ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πλέον, ἡ ἐκλογή τοῦ Τηπουλαρίου Μητροπολίτου Δωδώνης Χρυσοστόμου εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀττικῆς. Ἐκ τῶν προτέρων ὡσαύτως εἶχον κατανεμηθῇ ἀναλόγως εἰς πρόσωπα

τῆς ἐπιλογῆς τοῦ Δωδώνης Χρυσοστόμου καί αἱ λοιπαὶ χρεοῦσαι Μητροπολῖται ἔδραι διὰ τῆς παροχῆς ὑποσχέσεων πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις».

Γι' αὐτό ἐπιβλήθηκαν τὰ «ἐπιτίμια», γι' αὐτό ἐπιδιώχθηκε ἡ ὑπογραφή Διαταγμάτων γιά τήν ἐκτόπιση τῶν τριῶν, γι' αὐτό ἐπιδιώχθηκε ἀκόμα καί ἡ τροποποίηση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη ἀπὸ τήν κυβέρνησι: γιά νά ἀναδειχθεῖ στήν Ἀττικὴ (καί μετέπειτα στήν Ἀρχιεπισκοπὴ) ὁ Δωδώνης. Ὅταν ὁμως δέν ὑπῆρχε πλέον τέτοιος κίνδυνος, ὅταν ὁ Δωδώνης ἀπομονώθηκε, οὔτε γάτα, οὔτε ζημιά. Οἱ τρεῖς, γιά δεύτερη φορά ἀντικανονικά καί παράνομα διωχθέντες, μητροπολίτες βρίσκονται ἐκτός, στιγματισμένοι μέ ποινές (πού πρὶν ἦταν «δῆθεν ἐπιτίμια»), ἀλλὰ οἱ ἀντικαταστάτες τους «νόμιμοι» πλέον. Καί ἡ συνείδησι τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου ἡσυχῇ γιά τίς ἐνέργειές του ὡς ὑπεύθυνος Προέδρου τῆς Συνόδου.

Ὅλο αὐτὸ τὸν προβληματισμό γι' αὐτὴ τὴ μετάλαξι τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες του, μέ τοὺς δύο ἄλλους τῆς «Χρυσοπηγῆς» Καλλίνικο καί Ἀμβρόσιο, κατὰ τῶν ἀντικανονικῶν ἐπιτιμιῶν καί παρανόμων ἐκπτώτικῶν διαταγμάτων, στήν τελικὴ ἀποδοχή τους, καί ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες κατὰ τῆς ἄλωσης τῆς μητροπόλεως Ἀττικῆς ἀπὸ τὸν Δωδώνη στήν ὑποστήριξι μέ ὅλη του τὴ δύναμη τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη, τὸν παρουσίασε μέ τήν δυναμικὴ πένα του ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος σέ ἓνα Ὑπόμνημα στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού ἔστειλε στίς 24-8-1998. Μετά τήν ἀναφορά πού ἔκανε στήν παλαιὰ στάσι τῶν τριῶν τῆς «Χρυσοπηγῆς» καί σχολιάζει μέ καυστικότητα τό ἀνακοινωθέν τῆς

Συνόδου τῆς 10ης-7-1998. Παραθέτουμε ἓνα μικρό ἀπόσπασμα:

«...ἡ Σύνοδος μέσα στή μεγαθυμία της καί στό κλίμα τῆς κατανύξεώς της, μᾶς ἐπροικοδότησε μέ πέντε χρόνια ποινῆς, χωρίς νά μᾶς καλέση καί νά μᾶς δώση πληροφορίες ἤ νά ἀκούση καί τή δική μας ἀποψι. Καί αὐτό μέ πρότασι τοῦ Μακαριωτάτου κ. Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος εἶχε μειοψηφήσει κατά τό χρόνο τῆς ἐπιβολῆς του.

Ἄραγε, ποιά δύναμι ἢ ποιά σκοπιμότητα ἀλλοίωσε τή Νομοκανονική ἀποψι γιά τό «ἀνύπαρκτο ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας»; Πῶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, πού ὡς Μητροπολίτης Δημητριάδος εἶπε τό «ὄχι» στήν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου κατά τό 1993, νομιμοποιεῖ τώρα, μέ τήν εἰσήγησί του καί μέ τήν ὑπογραφή του, τήν ἀνωμαλία καί ἐγγράφει στήν ἱστορική βίβλο τῶν δυό συνιεραρχῶν του τήν ἀπαράδεκτη ποινή τῆς πενταετοῦς ἀκοινωνησίας; Καί ὅλα αὐτά ἐρήμην τῶν καταδικαζομένων; Καί πάλι δίχως νά ἀκουστοῦν; Καί πάλι δίχως νά ἀκούσουν καί αὐτοί τή διαλεκτική, πού ὠδήγησε τή Σύνοδο στή λήψι τῆς δυσμενοῦς αὐτῆς ἀποφάσεως;...

Ὑπογραμμίζω μέ ἔμφασι τό ἄλλο-πρόσαλλο αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως. Δέν πατάει σέ στέρεο ἐκκλησιολογικό ἔδαφος. Καί δέν ἐντάσσεται στήν Κανονική δομή τῆς Ἐκκλησίας.

Τά Κανονικά δικαιώματα ἐνός ἐπισκόπου κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τά περιορίσῃ ἢ νά τά καταργήσῃ. Μόνο ἂν ἐπιβληθῇ κύρωσι ἀπό Κανονικό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριον, ἀναστελλεται κά-ποιο ἀπό τά δικαιώματά του. Ἡ Διαρκὴς Σύνοδος, μέ τή σύνθεσι πού εἶχε καί μέ τή διαδικασία πού λεποῦργησε, δέν ἦταν ἀρμόδια νά ἐξανδραποδίσῃ τήν ἀρχιερατική μου προσωπικότητα καί νά

ἀποφανθῇ, ὅτι δέν ἔχω δικαίωμα νά ἐπι-διώξω τήν ἀποκατάστασι τῆς κανονικότη-
της καί τῆς νομιμότητος.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὠλίσθησε σέ διπλό Κανονικό πραξικόπημα. Ἀπό τό ἓνα μέρος, ἐξαγγέλλοντας τήν ἀπαλλαγὴ μας ἀπό τήν ἀνύπαρκτη ποινὴ τῆς «ἀκοινωνησίας», μᾶς ἐφόρτωσε, «ἄνευ δίκης καί ἀκροάσεως», μέ τήν ἀνύπαρκτη καί καταδικασμένη ἐπίσημα ποινὴ τῆς ἀκοινωνησίας γιά πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Καί, ἀπό τό ἄλλο, μᾶς ἐπέβαλε, πρόσθετα, τήν ὑπαρκτὴ ποινὴ τῆς ἐκπτώσεως. Δέν ἔχετε διαβάσει ποτέ στό Νόμο 5383/32, τό ἄρθρο 23, τό ὁποῖο στό στοιχεῖο στ' ὀρίζει ὅτι μιά ἀπό τίς ποινές πού ἐπιβάλλει στοὺς Ἀρχιερεῖς τό Συνοδικό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριον, εἶναι «ἡ ἐκπτώσι ἀπὸ τοῦ θρόνου»; Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ποινὴ δέν ἐπιβάλλεται αὐθαίρετα, κατά τὴ στιγμιαία ἔμπνευσι καί ἐπιθυμία τῶν συνοδικῶν συνέδρων, ἀλλὰ μόνο ὕστερα ἀπὸ ἀνακρίσεις καί δίκη, πού πραγματοποιεῖται ἀπὸ τό ἀρμόδιο «Συνοδικὸ δι' Ἀρχιερεῖς Δικαστήριον». Μὲ ποῖο δικαίωμα, λοιπόν, ἀποφασίσατε σεῖς, ἀγαπητοὶ Συνοδικοὶ ἀδελφοί, χωρίς νά συγκροτεῖτε Δικαστήριον καί χωρίς νά ἐφαρμόσετε καμμιὰ ἀπὸ τίς διατάξεις τοῦ Νόμου «Περὶ ἐκ-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Διμηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης-Ἐκδότης

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

κλησιαστικῶν Δικαστηρίων», νά μοῦ ἐπιβάλετε αὐτή τήν ποινή; Γιά ποιό παράπτωμα; Καί μέ ποιὰ διαδικασία; Μοῦ ἀπαγγελάτε κατηγορία; Ἐξετάσατε μάρτυρες κατηγορίας καί ὑπερασπίσεως; Μοῦ ἐζητήσατε νά συντάξω τήν ἀπολογία μου; Ποιός Ἱερός Κανόνας σᾶς ἔδωσε τό δικαίωμα νά κάνετε αὐτή τήν αὐθαρεσία; Ποιά διάταξι Νόμου νομιμοποίησε τήν πρᾶξι σας; Ποιά λογική λειτούργησε σάν ὑπόστρωμα στή συνειδησί σας; Καθήσατε, καί ἀποφασίσατε νά καταδικάσετε δύο ἀδελφούς σας ἐπιβάλλοντάς τους μιά τόσο σοβαρή ποινή, δίχως νά προβληματιστῇτε καί δίχως νά διερωτηθῇτε ἂν ἡ πρᾶξι σας εἶναι σύμφωνη μέ τούς Ἱερούς Κανόνες καί μέ τό Νόμο 5383/1932. Εἶναι αὐτή ἐνέργεια ἀνθρώπων, πού ἐμπνέονται καί καθοδηγοῦνται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα;...

Ποῦ στηριχτήκατε;

Ὁ καθένας καί ὁ λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ ἀπλός πιστός, διερωτᾶται, ποιό εἶναι τό Θεολογικό καί τό Ἱεροκανονικό ὑπόστρωμα αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως; Σέ ποιό Ἱερό Κανόνα θεμελίωσε τήν ἐπιχειρηματολογία του ὁ Μακαριώτατος εἰσηγητής καί ἀκούμπησαν τήν ψήφο τους οἱ Συνοδικοί ἱεράρχες;

Ὁ ἐπίσκοπος πού δέν ἔχει δικαστῆ καί δέν ἔχει καταδικαστῆ σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνες καί δέν ἔχει τιμωρηθῇ μέ τήν ποινή τῆς ἐκπτώσεως ἀπό τό θρόνο του, πῶς μπορεῖ νά ἐμποδιστῇ ἀπό τήν ἐκτέλεσι ὅλων τῶν ἐπισκοπικῶν του καθηκόντων; Πῶς εἶναι δυνατό νά ἀνασταλῇ ἡ διοικητική καί ἡ ποιμαντική του διακονία;

Ἡ φρᾶσι: «διά τῆς ἀποφάσεώς της ἡ Δ.Ι.Σ. ἀποσκοπεῖ εἰς τήν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καί οὐχί εἰς τήν πυροδότησιν ταραχῶν καί τήν ἀναβίωσιν τῶν ἐντάσεων», δέν ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ στήριξι τῆς

αὐθαρεσίας. Ἐξυπηρετεῖ τούς φίλους, τούς «κατέχοντες», ὅχι ὁμως καί τή δικαιοσύνη, τήν Κανονική τάξι καί τήν ἐκκλησιαστική δεοντολογία.

Ἀλλά καί κάτι ἀκόμη.

Ἡ Θεία Εὐχαριστία δέν εἶναι τό μεῖζον; Καί ὅλα τά ἄλλα, διοίκησι καί ποιμαντορία, δέν εἶναι προεκτάσεις τῆς Θείας Εὐχαριστίας; Ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ μέ τήν ομάδα τῶν ἐμπιστῶν του ἐπέβαλε στούς τρεῖς Μητροπολίτες τό ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας, οἱ κάλαμοι τῶν κολάκων ὑποστήριξαν ὅτι, ἐπειδή ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι τό μεῖζον καί ἡ ἄσκησι τῆς διοικήσεως τό ἔλασσον, ἐκεῖνος πού χάνει τό μεῖζον, δέν μπορεῖ νά ἀσκήσῃ καί τό ἔλασσον, δηλαδή τή διοίκησι τῆς Μητροπόλεως. Καί μέ τό σκεπτικό αὐτό κινήθηκαν στά κυβερνητικά κλιμάκια οἱ «ὑποπτοί παράγοντες», πού ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς Καλλίνικος τούς καταγγέλλει καί ὁ Μητροπολίτης Καλαβρυτῶν Ἀμβρόσιος τούς κατονομάζει καί πέτυχαν τήν ἔκδοσι τῶν διαπιστωτικῶν Προεδρικῶν διαταγμάτων, πού μᾶς ἀπεμάκρυναν ἀπό τή διοίκησι τῶν Μητροπόλεών μας. Καί, μέσα στήν ἔντασι αὐτῶν τῶν γεγονότων, ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος Χριστόδουλος διαμαρτυρήθηκε ἔντονα, γράφοντας στόν Ὑφυπουργό Βενιζέλο ὅτι «ἡ ἐπὶ κλήρις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτίμιου τῆς ἀκοινωνησίας δέν συνιστᾷ, ὡς γνωρίζετε, νόμιμον βάσιν ἐκδόσεως τῶν διαταγμάτων». Τώρα, ὕστερα ἀπό πέντε χρόνια, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εἰσηγεῖται καί ἀποφασίζει ὅτι ἡ ἄρσι τοῦ ἐπιτίμιου δέ σημαίνει τήν ἀποκατάστασί μας στό λεπούργημα μας, ἀλλά μᾶς ἐξασφαλίζει μόνο τό δικαίωμα τῆς τελέσεως τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἡ μεταλλαγή εἶναι τραγική. Καί διερωτᾶται κανεῖς μήπως ἡ υἱοθέτησι τῆς ἀκριβῶς ἀντίθετης ἐκκλησι-

ολογικής διαλεκτικής αποτελεί έκδηλωσι ιδιαίτερης ευνοίας ή δεσμεύσεων προς τόν διαβόητο επίσκοπο Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

Αναφέρω όλα αυτά τά γεγονότα στην Ίερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος, συνοδεύοντάς τα μέ την έκφρασι του παραπόνου, ότι κατά τό είκοσπενταετές αυτό διάστημα δέν μου προσφέρθηκε ούτε μία φορά ό στοιχειώδης σεβασμός προς τήν άρχιερατική προσωπικότητά μου, όπως επανειλημμένα και σέ παλλαπλά επίπεδα προσφέρθηκε από τήν ελληνική Δικαιοσύνη στό βαρυποινίτη Βαγγέλη Ρωχάμη.

Έλάχιστος έν Χριστώ αδελφός

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ»

Γιά νά βεβαιωθούμε μέ σιγουριά ότι ή απόφαση της Συνόδου βγήκε μετά από πρόταση του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, ό όποιος ρητά πρότεινε νά άρθεί τό επιτίμιο από τώρα και μετά, ως δούμε, από τό απόσπασμα των πρακτικών της ΔΙΣ της 10ης-7-1998, πώς εισήγαγε τό θέμα:

«...Μακαριώτατος Πρόεδρος: Μέσα σ' ένα κλίμα Συνδικής ευθύνης και κατανύξεως προτείνω εύλαβώς νά άρθούν τά επιτίμια πού κατ' άρχήν μέν επέβαλεν ή Δ.Ι. Σύνοδος στους Μητροπολίτας επεκυρώθησαν δέ υπό της Ι.Σ. της Ίεραρχίας. Καί διά μέν τόν Μακαριστόν Θεολόγον ήδη ή Δ.Ι. Σύνοδος από της έκδημίας του ήρε τό επιτίμιον προκειμένου νά κηδευθεϊ ως Αρχιερεύς, παραμένει όμως μέχρι τήν σήμερον διά τόν Κωνσταντίνον και τόν Νικόδημον. Προτείνω εύλαβώς ή Δ.Ι. Σύνοδος αίρομένη είς τό ύψος των

περιστάσεων νά άρη τήν επιβληθεϊσαν ποινήν από τους δύο Ίεράρχας. Από τήν σήμερον, έφ' όσον βεβαίως τό έγκρίνει ή σεπτή Ίεραρχία. Εάν αυτό γίνη άφ' ότου έπεβλήθη τό επιτίμιον τότε ύπάρχει πρόβλημα. Νά μή έχη λοιπόν άναδρομικήν ίσχύν αλλά νά ίσχύει ex nunc. Παρακάλεσα τόν κ. Μαρίνο νά κάνη μίαν εισήγησιν και εκείνος συμφωνεί».

Ξεκάθαρη πρόταση νά μήν άρθεί έξ αρχής τό επιτίμιο, «γιατί τότε ύπάρχει πρόβλημα». Έπικαλείται μάλιστα γιά νά πείσει και εισήγησι πού άνέθεσε στόν νομικό (πρώην Σύμβουλο του Σ.τ.Ε.) κ. Μαρίνο. Όλοι όμως γνωρίζανε ότι τό πραγματικό πρόβλημα ήταν ό κίνδυνος έκτοπίσεως του Παντελεήμονος.

Μέ αυτή τή νοοτροπία ό νέος Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, πού εύκαίρως-άκαίρως είχε δώσει ύποσχέσεις στους πάντες γιά λύση του έκκλησιαστικού, φαίνεται μέ τίς κινήσεις του και τή στάση του από τήν πρώτη κιόλας στιγμή νά άπογοητεύει τους πάντες. Μέ λύπη διαπίστωναν όλοι ότι άφηνε μία βόμβα μεγατόνων στά θεμέλια της Έλλαδικής Εκκλησίας, πού μπορούσε ανά πάσα στιγμή νά πυροδοτηθεϊ και νά προξενήσει μεγάλη καταστροφή.

Άλλά, έπεται και συνέχεια. Στο κομβολόι των άλλεπάλληλων άντικανονικών κινήσεων θά προστεθούν κι άλλοι κόμβοι έκτροπής και αυθαιρεσίας στις κινήσεις και τίς πράξεις της διοίκησης της Εκκλησίας.

π. Είρηναϊος Μπουσδέκης

Η «Έλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pli-ro-fori-si.gr

Καί οι Έκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο (γιά μία γνωριμία μέ τό συγγραφικό έργο του Μητροπολίτου Αττικής και Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr

Μεταμεσονύκτια άγωνία ενός Ποιμενάρχη

Αυτό τό σημείωμα βρέθηκε πρόσφατα στά κατάλοιπα του μακαριστού Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Ἱερωνύμου (Κοτσώνη). Γραμμένο πρὶν ἀπὸ 37 χρόνια, κάποια νύκτα στίς 3 τό πρωί, 6 χρόνια μετὰ τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο καὶ 9 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησή του. Καί, σίγουρα, δέν θά ἦταν ἡ μόνη φορά που ὁ μακαριστός Γέροντας ξενυχτοῦσε φυλάσσοντας «φυλακάς τῆς νυκτός», ζώντας στό ἐρημητήριό του στά Ὑστέρνια τῆς Τήνου καὶ ἐξυπηρετώντας ὡς ἀπλὸς ἐφημέριος ἓνα μικρὸ παρακείμενο χωριό, τὴν Καρδιανή...

Κάποιος μακρόθεν ἐστὼς

«9/1/1979, ὥρα 3 π.μ.

Γιὰ πρώτη φορά σκέπτομαι πόσο φοβερό ἐγωισμό κρύβει ἡ φράσις: «ὁ Θεὸς μαζί σου». Δέν σκεπτόμαστε ἐμείς νά εἴμαστε μέ τό Θεό, ἀλλ' ὁ Θεός νά εἶναι μαζί μας, σάν ἐξάρτημά μας, σάν ἀκόλουθός μας. Δηλαδή, ἐμεῖς νά προχωροῦμε καί ὁ Θεός νά μᾶς παρακολουθεῖ. Δέν μ' ἀρέσουν νά μέ «ἀκολουθοῦν». Θά ἤμουν εὐτυχισμένος νά ἀκολουθῶ ἐγώ τό Θεό, καί μαζί στόν ἴδιο δρόμο νά ἦσαν ὅλοι οἱ ἀδελφοί μου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἴσως γι' αὐτό δέν μοῦ ἄρεσε ποτέ τό «ἱερωνυμικός».

Ἀλλά γιὰ νά ἀκολουθεῖς τό Θεό πρέπει νά σοῦ ἀνοίξη Ἐκεῖνος τά μάτια νά βρῇς τό δρόμο πού Ἐκεῖνος βαδίζει. Καί νά εἶσαι ἕτοιμος ὅχι ἀπλῶς νά ἀκολουθεῖς, ἀλλά νά Τόν ἀκολουθεῖς σηκώνοντας καί τό σταυρό σου. Νά εἶσαι μαζί Του σημαίνει νά εἶσαι μόνο μέ Ἐκεῖνον, μέ κανένα ἄλλον, οὔτε μέ τόν ἑαυτό σου. Εἶναι ἡ προϋπόθεσις: «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν»... Χωρίς συμβιβασμούς μέ κανένα, πρό παντός οὔτε μέ τόν ἑαυτό σου.

Θεέ μου, βοήθησέ μέ νά σ' ἀκολουθήσω, νά ἀκολουθήσω Ἐσένα, μόνον Ἐσένα. Νοιώθω ὅμως τόσο ἀδύνα-

τος, τόσο μικρός καί τόσο μεγάλο τό αἶτημα καί τόσο δυσανάλογο γιὰ τά κότσια μου. Τό βλέπω, τό νοιώθω, εἶμαι βέβαιος πῶς μέ τίς δικές μου δυνάμεις δέ θά τά βγάλω πέρα. Εἶμαι ἕτοιμος νά μέ ἐγκαταλείψουν οἱ πάντες; Νά μέ ἀφορίσουν; Νά πεινάσω; Νά μήν ἔχω οὔτε μιά ἀσπρίνη; Νά γυμνητεῦσω; Νά πεθάνω ἐξ αἰτίας αὐτῶν, γιὰ Σένα; Καί πρέπει νά εἶμαι πέρα γιὰ πέρα εἰλικρινῆς μαζί Σου. Δέν χωροῦν περιστροφές καί μισόλογα. Πρέπει νά πῶ ἓνα ναί ἢ ἓνα ὄχι. Σκέτα, ἀπλά, ὀλοκάθαρα. Νά πῶ ναί; Εἶναι τόσο δύσκολο... δέν τό τολμῶ. Καί ὅμως, ἂν δέν πῶ τό ναί, ἂν ἔστω καί μόνο ἀναβάλω τὴν ἀπάντηση, οὔτε αὐτό τό τολμῶ, γιατί κι αὐτό ἀκόμα τό θεωρῶ ἄρνηση.

Ρωτάω τόν ἑαυτό μου: Γι' αὐτό μ' ἔφερε ὁ Θεός στόν κόσμο; Γι' αὐτό μέ ὠδήγησε μέχρι αὐτὴν τὴν ὥρα; Γι' αὐτό μοῦ ἔδωσε 73 χρόνια ζωῆς; Γι' αὐτό μέ ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν «ὠρίμανσι»;

Τί θά γίνῃ; Θά προχωρήσω μαζί Του; Δέν μπορῶ δέν μπορῶ. Κύριε, ὀδήγησέ με, θέλω νά εἶμαι μαζί Σου. Μαζί Σου. Στήριξέ με. Δυνάμωσέ με... Νά εἶμαι μαζί Σου».